

Pastirček Ivan

Tja v gore, kjer je stala nizka kočá, ga je vleklo neizmerno hrepenenje. Še enkrat bi rad stopal po grajskem hribu mimo planinskega znamenja, odkoder je tako prijeten razgled po prelepi cerkljanski fari. In tam, po tihi poljski poti, da bi šel še enkrat. Od tam se ljubko beli vitki zvonik stiške cerkvice in malo vstran je kočá, v kočici dobra srca, ki ga silno ljubijo.

Še enkrat bi šel rad s svojo kravico Planinko na oni prostrani pašnici. Čudovito lep je od tam pogled na gorski venec naših vrhov: Kočna, Grintovec, Greben se mogočno ozirajo po širni planjavi. Seveda, najbližji in najljubši pa mu je zeleni Krovac, tihi prijatelj njegovih otroških dni.

Toliko je hrepenenja, toliko želja, on pa ne more nikamor. V bolniški sobi leži. Že peti mesec mu strežejo bele sestre s tihimi, nežnimi obrazi. Že peti mesec mu delajo družbo otročički; čisto majhni, pa tudi tako veliki kot on sam. Rad ima vse. Saj vsi trpe, vsi so tako neboljeni, tako ubogi, vsak junak v svojih velikih bolečinah.

On pa si želi le zdravja, da bi pohitel nazaj, nazaj v svojo planinsko vas. Glavo ima vso povito, vid mu peša in noge so tako slabe, da se mu kar zapletajo, če vstane iz svoje posteljice. Pa vse to ga ne moti, da bi ne mislil, kako bo pasel kravico tam pod sinjimi planinami, kako si bo majil piščal in kako bo v večerih prijetno, ko si bosta s staro mamo pripovedovala sto reči, ki sta jih oba doživela v teh dolgih petih mesecih, ko se nista videla.

Črna bolečina mu kljuje v nežni glavici; on pa sanja o dneh, ko bo ves zdrav in veselo vriskajoč šel po samotnih gozdnih potih v šolo in mi prinesel dišečo vejico roženkravta iz domačega okna. Moj gorjanček Ivan! Drobna usteca so mi tam v bolniški sobi tako vneto zatrjevala: »Gospodična, jaz vas imam rad. Veste, tako rad kot svojo mamo. In mamo imam zelo rad.«

Velike oči so se uprle v me: »Kajne gospodična, tudi vi me imate radi?«

In ko vsa si tako zatrdila medsebojno ljubezen, se je nasmehnil in naročil sto drobnih pozdravov za mamo in teto Francko, Metko in vso šolsko družinico.

Gorjanček Vencel ti je omajil piščal. Lepo jo je izrezljal z vso skrbjo in ljubeznijo. V duhu smo že gledali, kako naš bolni Ivan ogleduje drobno

piščalko, sem pa tja skrivoma zapiska na njo, da oživi vsa bolniška soba in se potem veselo smehlja, ko ve, da je piščal iz njegove gorske vasice.

Vesel nam je bil pogled in uren korak proti bolniški sobi, saj smo komaj čakali, da razveselimo našega mladega bolnika. Ko pa smo prišli v sobo, je bilo drobno telo že zavito v belo rjuho in diš smrti je počival na bledem obrazku. Tam na nočni mizici pa je dehtel rdeči tulipan. Že mrtvemu ga je prinesla bolna sosedá, mala deklica Jelka.

Ugasnila je svetla luč, utrnila se zvezdica in v mojo gorjansko družinico je legla bridka žalost. Pastirčka Ivana ni več in njegova ljubezen je umrla. Utešeno je hrepenenje po tistem gorskem domu in po vseh njegovih lepota.

